

Attila- és Radnóti-versek lírai realizmusát integrálja nyelvében. Önáluk ilyen bensőséges a tájkép: „Kicsillagosodik a csönd és / bogárlik felém egy távoli zöngés” (*Hazáig*). A Rimbaud-t idéző *Szárnyas oltár* utalását a *Magánhangzók szonettjére* tévesztettnek tartom: Utassy nem a hangok és színek, hanem a hangok és a betűk formái között mutat föl analógiát, s ez lényegesen kezdetlegesebb változata a komplex érzékelésnek, mint a valódi színesztézia: „Taszítsd a tenger tornyait szét, / Isténét kutasd, meredek Í-jét”.

Nemzedéke nevében alapvető szállóigét tett közkinccsé, a háborúban született korosztály szívéből szólót: „NEM ISZUNK CSATÁKRA CSENDÜLŐ POHÁRBÓL! / csak tiszta forrásból, / csak tiszta forrásból” (*Akár a szarvasok*). Mint anynyiszor, itt is úgy honosítja sajátjává a magyar költészet és zene két vándormotívumát — a Szenci Molnár-féle XLII. zsoltár híves patakra kívánckozó szarvasát és Bartók Cantata profanájának szarvassá változott fiúit —, hogy garantált tisztasággal érzékeljük, amit tudományosan meghatározni nem lehet, csak érzékelni: a magyar lélek jelenlétét. (*Szépirodalmi*, 1977.)

ALFÖLDY JENŐ

